

การตามรังควานบนอินเทอร์เน็ต (Cyberstalking) กับความผิดทางอาญาในสหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักร

จอมพล พิทักษ์สันตโยธิน*

บทคัดย่อ

อินเทอร์เน็ต นับได้ว่าเป็นเครื่องมือสื่อสารที่ทรงพลังและทรงประสิทธิภาพในโลกปัจจุบัน เนื่องด้วยคุณลักษณะที่สำคัญของอินเทอร์เน็ตหลายประการ เช่น ในเรื่องของความสะดวกในการเข้าถึง และราคาประหยัด แต่ถึงกระนั้นก็ตาม อินเทอร์เน็ตก็เป็นช่องทางสำหรับใช้ในการกระทำความผิดต่าง ๆ ซึ่ง Cyberstalking หรือการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตก็เป็นหนึ่งในอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในโลกออนไลน์ การตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตนั้นมีรูปแบบที่หลากหลายกันไป ตั้งแต่การส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือ

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรืออีเมล (e-mail) เพื่อไปรบกวน หรือคุกคามผู้รับจนถึงการลงข้อความบนอินเทอร์เน็ตเพื่อให้เกิดการตามรังควานในโลกความเป็นจริง สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นภัยคุกคามต่อสวัสดิภาพ และความเป็นส่วนตัวของผู้คนทั้งสิ้น

บทความนี้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ต ในฐานะที่เป็นอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตประเภทหนึ่ง และจะได้กล่าวถึงมาตรการทางกฎหมายที่ประเทศสหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักรได้ใช้เพื่อป้องปรามการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตในประเทศของตน

* อาจารย์ ภาควิชานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

Abstract

The advent of the Internet has brought the world the powerful and effective instrument of communications. Although it provides a number of benefits to its users around the globe particularly in terms of easy-to-access and cost-effective way of communications, it facilitates criminals to commit online illegal activities.

Cyberstalking is one of the crimes on the Internet. Its forms can vary from sending harassing e-mails to posting messages to persuade the third party involving in stalking activities in the real world. Undoubtedly, Cyberstalking is harmful to welfare and privacy.

The main aim of this article is to explore the nature of Cyberstalking as a cybercrime, and to discuss the legal measures adopted by the United States of America and the United Kingdom to deal with Cyberstalking.

ความนำ

ปัจจุบันซึ่งเป็นยุคของการสื่อสารไร้พรมแดน (Borderless Communications) ทั้งนี้เนื่องจากอินเทอร์เน็ตเป็นระบบการสื่อสารที่สะดวก ง่ายต่อการเข้าถึง และมีเครือข่ายโยงใยครอบคลุมทั่วโลก อินเทอร์เน็ตจึงได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในฐานะที่เป็นเครื่องมือสื่อสารอันทรงประสิทธิภาพอย่างหนึ่งในชีวิตประจำวัน

ในยุคของการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต อาชญากรรมบางประเภท ซึ่งแต่เดิมเกิดขึ้นอยู่ในโลกความเป็นจริงภายนอกได้ย้ายฐานการกระทำความผิดไปอยู่ในโลกอินเทอร์เน็ต ซึ่งทำให้การกระทำความผิดนั้นเกิดได้ง่ายขึ้น และการบังคับใช้กฎหมายเอาผิดกับการกระทำเหล่านั้นซึ่งเกิดขึ้นในโลกอินเทอร์เน็ตเป็นไปได้ลำบากขึ้น

การตามรังควานบนอินเทอร์เน็ต (Cyberstalking) เป็นอาชญากรรมรูปแบบหนึ่ง ซึ่งใช้คุณสมบัติของอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการกระทำความผิดโดยการใช้อินเทอร์เน็ตคอยรบกวน หรือตามรังควานผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ

การตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตก่อให้เกิดผลกระทบหลาย ๆ อย่างแก่ผู้ตกเป็นเหยื่อ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างความรู้าคาญเคียดแค้น สร้างความหวาดกลัว หรือแม้กระทั่งก่อการคุกคามกับตัวเหยื่อในโลกความเป็นจริงนอกอินเทอร์เน็ต ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตนั้นนับได้ว่าเป็นภัยในโลกของอินเทอร์เน็ตที่คุกคามสวัสดิภาพ และความเป็นส่วนตัวของผู้คนทั่วไป ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นประจำ หรือจะเป็นผู้ไม่เคยใช้อินเทอร์เน็ตเลยก็ตาม

หน่วยงานด้านกฎหมายในประเทศที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างแพร่หลาย เช่น ในสหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักร ได้เล็งเห็นถึงภัยร้ายที่มีต่อประชาชนผู้บริโภค อันเกิดจากการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ต จึงได้มีการนำมาตรการทางกฎหมายในประเทศ

ของตนมาลงโทษผู้ที่กระทำการซึ่งเข้าข่ายลักษณะของการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ต โดยการนำเอากฎหมายที่เกี่ยวกับการสื่อสารโทรคมนาคม (Telecommunication Laws) หรือกฎหมายต่อต้านการกระทำที่เป็นการคุกคาม (Anti-harassment Laws) มาปรับใช้กับการคุกคามการตามรังควานที่เกิดขึ้นบนอินเทอร์เน็ตจากการบังคับ ใช้กฎหมายในประเทศเหล่านั้นเป็นผลให้มีการฟ้องร้อง ดำเนินคดี และลงโทษผู้ที่กระทำการตามรังควานโดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือขึ้นเป็นครั้งแรกในสหรัฐอเมริกา และในสหราชอาณาจักร ซึ่งถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการใช้มาตรการทางกฎหมายเพื่อป้องปรามพฤติกรรมการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตอย่างเป็นระบบ

ความหมายของการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ต

คำว่า “การตามรังควานบนอินเทอร์เน็ต” มาจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า Cyber-stalking นั้น จำเป็นที่จะต้องแยกพิจารณาทำความเข้าใจคำสองคำ คือคำว่า “Cyber” และคำว่า “Stalking”

ความหมายของคำว่า Cyber

คำว่า Cyber เป็นคำคุณศัพท์ที่ใช้เพื่อบ่งบอกถึงสิ่งที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์ หรือทางอิเล็กทรอนิกส์ (ทักษิณาสวนานนท์ และฐานิสรา เกียรติบารมี, ๒๕๔๖)

ซึ่งโดยทั่วไปจะมีความหมายเฉพาะเจาะจงถึงระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ หรือ “อินเทอร์เน็ต” ตัวอย่างเช่น คำว่า Cyberspace หมายถึง พื้นที่ซึ่งดำรงอยู่ในโลกเสมือนที่เกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงกันของระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Cyber Business Center, 2003) หรือ คำว่า Cybercrime หมายถึง อาชญากรรมที่เกิดขึ้นบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ หรืออินเทอร์เน็ต เป็นต้น

ความหมายของคำว่า Stalking

ในพจนานุกรม อ็อกซ์ฟอร์ด-คริเวอร์ บุกส์ อังกฤษ-ไทย (๒๐๐๔) ได้ให้ความหมายของคำว่า Stalking ไว้ว่าหมายถึง การสะกดรอยติดตามไล่ล่าสัตว์

ในทางจิตเวชศาสตร์ (Psychiatry) ก็ได้มีการนำคำว่า Stalking มาใช้ โดยหมายถึงกลุ่มของพฤติกรรมใด ๆ ก็ตามที่บุคคลหนึ่งใช้เพื่อสร้างความเดือดร้อนรำคาญ หรือก่อให้เกิดความเสียหายกับบุคคลที่ตกเป็นเป้าหมาย โดยลักษณะของพฤติกรรมเหล่านี้จะเกิดขึ้นซ้ำ ๆ บ่อย ๆ และดำเนินไปซ้ำ ๆ อย่างค่อยเป็นค่อยไป (Mullen, Pathe, & Stuart, 1999) เพื่อมุ่งประสงค์ที่จะก่อให้เกิดเหวี่ยงเหวี่ยงให้เกิดความหวาดกลัว (Goode, 1995) ตัวอย่างเช่น การสะกดรอยตามเหยื่อ การโทรศัพท์ทู่ทอจกข่มขู่ ใช้ถ้อยคำลามก หยาบคาย และรวมไปถึงการทำลายทรัพย์สินของเหยื่อด้วย (U.S. the Attorney General, 2003)

* คำว่า Cyberspace ปรากฏครั้งแรกในนวนิยายวิทยาศาสตร์ชื่อ Neuromancer โดย William Gibson ในปี ๑๙๘๔

ดังนั้น เมื่อพิจารณาคำว่า Cyberstalking หรือการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตโดยรวมแล้วจึงหมายความว่าพฤติกรรมที่บุคคลหนึ่งใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการติดตาม รบกวน รังควานบุคคลอื่นเพื่อให้บุคคลผู้ตกเป็นเหยื่อนั้นเกิดความกลัว (ไทยพาณิชย์เน็ต, ๒๕๕๕) หรือกล่าวโดยสั้นๆ ได้ว่า Cyberstalking ก็คือการตามรังควานโดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือ นั่นเอง ซึ่งผู้กระทำเรียกว่า ผู้ตามรังควาน (Stalker)

รูปแบบและลักษณะของการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ต

โดยทั่วไปนั้นการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ต ปรากฏได้หลายรูปแบบแตกต่างกันไปตามลักษณะของการใช้งานอินเทอร์เน็ต รูปแบบหลัก ๆ ที่สำคัญและพบได้บ่อย (Ogilvie, 2000) ได้แก่

๑. การรังควานผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือ อีเมล (E-mail Stalking)
๒. การรังควานโดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือ (Internet Stalking)

การคุกคามผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์

การคุกคามผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือ อีเมล (E-mail Stalking) นี้มีความคล้ายคลึงกับการรังควานในกรณีปกติ

ซึ่งเกิดขึ้นในโลกภายนอกอินเทอร์เน็ต เช่น การส่งจดหมายข่มขู่ หรือการใช้โทรศัพท์พูดจา ถ้อยคำอันลามก หรือหยาบคาย เป็นต้น

ลักษณะของการรังควานผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์เป็นการส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ อันไม่พึงประสงค์ซึ่งมีเนื้อหาการด่าทออย่างรุนแรงด้วยถ้อยคำหยาบคาย รูปภาพหรือข้อความที่มีลักษณะลามกอนาจาร น่ารังเกียจ หรือข้อความที่มีลักษณะเป็นการข่มขู่ที่จะทำร้ายร่างกายหรือหมายเอาชีวิต และยังรวมถึงการส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ที่มีไวรัสคอมพิวเตอร์แฝงอยู่ หรือ “จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ขยะ (Junk E-mail) หรือ สแปมเมล (Spam Mail)”^๒ (Ogilvie, 2000) ซึ่งเป็นไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ที่มีลักษณะเป็นการส่งไปยังผู้รับอย่างต่อเนื่องในจำนวนคราวละมาก ๆ โดยที่ผู้รับไม่ได้มีความยินยอม (อรรยา สิงห์สงบ, ม.ป.ป.)

เนื่องด้วยไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์นั้นเป็นการสื่อสารโดยตรง (Direct Communication) ระหว่างผู้ส่งและผู้รับปลายทาง กล่าวคือ เมื่อผู้ส่งส่งโดยระบุที่อยู่ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-mail Address) ที่จะส่งถึงผู้ใด ผู้ที่รับและอ่านนั้นโดยปกติแล้วจะเป็นเจ้าของที่อยู่ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์นั้น ๆ เอง^๓ ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ผู้ตามรังควานมีความมั่นใจว่าไปรษณีย์

^๒ แม้ว่าการส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ที่มีไวรัสแฝงไว้ หรือสแปมเมลเท่านั้น โดยตัวมันเอง จะไม่ได้ถือว่าเป็นการรังควานผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ แต่การส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ในลักษณะเช่นนี้เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นถี่ ๆ และมุ่งหมายจะข่มขู่ หรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้รับเช่นนี้ก็เข้าข่ายของการรังควานผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ได้เช่นกัน

^๓ โดยทั่วไปแล้วเจ้าของไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์นั้นจะเป็นผู้กำหนดทั้งชื่อเรียกที่อยู่ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-mail Address) และรหัสผ่าน (Password) ในการเข้าถึงไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ของตนด้วยตนเอง ทำให้ผู้อื่นที่ไม่รู้รหัสผ่านไม่สามารถเข้าไปดู หรืออ่านข้อความในอีเมลที่อยู่ในกล่องไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ของเจ้าของที่อยู่ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ได้

อิเล็กทรอนิกส์ที่มีลักษณะเป็นการคุกคาม หรือ ก่อความของตน ส่งไปปรากฏอยู่ในกล่องไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-mail Box) ของเหยื่อผู้เป็นเป้าหมาย^๔ และที่สำคัญเหยื่อจะเป็นผู้ที่อ่าน เนื้อความในอีเมลนั้นด้วยตนเองก่อนข้าง แนนอน^๕ อาจกล่าวได้ว่า การคุกคามผ่านทาง ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ เป็นการตามรังควาน ที่มุ่งสร้างความเดือดร้อนรำคาญ หรือความ หวาดกลัวให้แก่ผู้ตกเป็นเหยื่ออย่างเฉพาะเจาะจง

ตัวอย่างที่น่าสนใจของการคุกคาม ผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์นั้นเกิดขึ้นใน ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งในกรณีนี้ มีชายผู้สำเร็จ การศึกษาระดับเกียรตินิยมจากมหาวิทยาลัย แห่งหนึ่งในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้ส่งไปรษณีย์ อิเล็กทรอนิกส์ที่มีเนื้อหาวาตนต้องการใช้ความ รุนแรงกับเหยื่อ การขู่เอาชีวิต และรูปภาพลามก อนาจาร เพื่อสร้างความหวาดกลัวให้กับนักศึกษา ผู้หญิงของมหาวิทยาลัยเดียวกันเป็นเวลาร่วมปี

โดยเหยื่อผู้เสียหายบางรายได้รับไปรษณีย์ อิเล็กทรอนิกส์ลักษณะเช่นนี้วันละหลายสิบฉบับ (Grabosky, 2000 cited in Oglilvie, 2000) แต่ในที่สุด เจ้าหน้าที่ตำรวจได้แกะรอยและ จับกุมผู้ตามรังควานรายนี้ ซึ่งต่อมาผู้ตามรังควาน รายนี้ถูกส่งฟ้องศาลของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย และ ถูกลงโทษ ด้วยการจำคุกเป็นเวลาหกปี (U.S. the General Attorney, 2003)

การคุกคามโดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็น เครื่องมือ

ลักษณะของการคุกคามโดยใช้ อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือ (Internet Stalking) นั้น จะเป็นการลงข้อความลงบนพื้นที่สาธารณะ บนอินเทอร์เน็ต เช่น กระดานข่าว (Webboard)^๖ หรือห้องสนทนา (Chatroom)^๗ ในเชิงก่อให้เกิด ความเสียหาย หรือความอับอายให้แก่เหยื่อ

^๔ ยกเว้นในกรณีที่การส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์เกิดความบกพร่อง เช่น เกิดปัญหาในระบบของผู้ให้บริการ ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ในขณะนั้น หรือกล่องจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรืออีเมลบ็อกซ์ของผู้รับปลายทางเต็ม เช่นนี้อีเมล ก็จะไม่สามารถถูกส่งถึงผู้รับปลายทางได้

^๕ การสื่อสารทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์นั้นมีความเฉพาะเจาะจงตัวบุคคลสูง กล่าวคือ เมื่อมีการส่งไปรษณีย์ อิเล็กทรอนิกส์โดยระบุเจาะจงถึงผู้ใด ปกติผู้ใช้นั้นมักจะเป็นผู้เปิดและอ่านด้วยตนเอง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับ การสื่อสารใน รูปแบบของจดหมายธรรมดา แม้ว่าจะมีการกำหนดหัวข้อถึงผู้รับไว้อย่างเฉพาะเจาะจงแล้วก็ตาม แต่บุคคลอื่นอาจเป็นผู้รับ และอาจเปิดซองจดหมายอ่านเนื้อความในจดหมายได้

^๖ กระดานข่าว (Webboard) คือ โปรแกรมชนิดหนึ่งซึ่งทำหน้าที่เสมือนเป็นกระดานข่าวบนอินเตอร์เน็ต ใช้ใน การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ รวมถึงการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยมีการจัดหมวดหมู่ตามเป็นหัวข้อเรื่องต่าง ๆ ได้รับความสนใจของผู้ใช้อินเตอร์เน็ต ทั้งนี้ผู้ใช้อินเตอร์เน็ตสามารถเข้าไปในกระดานข่าวเหล่านั้น และลงข้อความต่าง ๆ โดยการพิมพ์ และส่งข้อความจากคอมพิวเตอร์ของตนให้ไปปรากฏบนกระดานข่าวเหล่านั้น หรือที่เรียกว่าการ “โพสต์ข้อความ” (Post) เพื่อให้ผู้ใช้อินเตอร์เน็ตอื่นๆ ที่สนใจเข้ามาอ่านและตอบได้ซึ่งบางกระดานข่าวนั้นจะจำกัดให้เฉพาะสมาชิกเท่านั้น ไปลงข้อความได้

^๗ ห้องสนทนา (Chatroom) คือ โปรแกรมชนิดหนึ่งที่เป็นเสมือนห้องสนทนายบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งผู้ใช้อินเตอร์เน็ต สามารถเข้ามาพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ใช้อินเตอร์เน็ตอื่น ๆ ได้โดยการพิมพ์ข้อความต่าง ๆ ได้ตอบกันในเวลาจริง (Real Time) แทนการสนทนาจริง ๆ ซึ่งลักษณะคล้ายกับการพูดคุยทางโทรศัพท์

การคุกคามโดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือ มีความแตกต่างจากการคุกคามผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ในแง่ที่ว่า การใช้ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์เป็นเครื่องมือในการรังควานนั้น ลักษณะของการกระทำจะจำกัดอยู่ในวงแคบเฉพาะตัวเหยื่อ หรือเป็นการรังควานเฉพาะความเป็นส่วนตัว (Privacy) ของเหยื่อเท่านั้น แต่การคุกคามโดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือมีลักษณะของการกระทำในที่สาธารณะซึ่งเหยื่ออาจรู้ตัว หรือไม่รู้ตัวก็ได้ และในหลาย ๆ กรณี การลงข้อความในเชิงที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เหยื่อนั้นนำไปสู่การก่อความคุกคาม หรือการรังควานที่เกิดจากบุคคลที่สามได้ในโลกความเป็นจริงนอกอินเทอร์เน็ตได้

ในเดือนมกราคม ปี ๒๕๔๒ ได้มีการฟ้องร้องดำเนินคดีการตามรังควานทางอินเทอร์เน็ตเป็นครั้งแรกที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งจำเลยในคดีนี้ได้รังควานและคุกคามผู้หญิงวัย ๒๘ ปีรายหนึ่ง โดยจำเลยได้เข้าไปในกระดานข่าว และห้องสนทนาหลายแห่ง และแอบอ้างว่าตนเองเป็นหญิงสาวผู้นั้นมาลงข้อความว่าหญิงผู้ตกเป็นเหยื่อมีความปรารถนาทางเพศในลักษณะอยากให้ชายแปลกหน้ามาข่มขืนกระทำชำเรา พร้อมทั้งได้ลงชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ติดต่อซึ่งเป็นของหญิงสาวผู้นั้นไว้ด้วย เป็นผลให้มีผู้ชายแปลกหน้าอย่างน้อย ๖ รายมาหาเธอที่อพาร์ทเมนต์เพื่อขอมีเพศสัมพันธ์ใน ลักษณะตามที่ได้ลงข้อความไว้บนอินเทอร์เน็ต และนอกจากนี้ยังมีการโทรศัพท์อีกจำนวนมาก โทรศัพท์มาเพื่อขอ

มีเพศสัมพันธ์กับเธอในลักษณะนี้ สิ่งเหล่านี้ได้สร้างความเดือดร้อนแก่หญิงสาวผู้เป็นเหยื่อซึ่งเธอเองไม่รู้ตัวเลยว่ามีข้อความที่แอบอ้างชื่อเธอในลักษณะนี้ พร้อมรายละเอียดที่สามารถติดต่อเธอได้บนอินเทอร์เน็ต ในที่สุดจำเลยในคดีนี้ถูกตัดสินจำคุกเป็นเวลาหกปีด้วยกัน (U.S. the General Attorney, 2003)

ผลกระทบจากการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ต

อย่างที่ได้อธิบายมาแล้ว พฤติกรรมการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าในรูปแบบของการรังควานผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือการรังควานโดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือล้วนส่งผลกระทบ และสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อทั้งสิ้น

ในกรณีที่ผลกระทบไม่ได้มีความรุนแรงมากนัก การตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตก็อาจเป็นแค่การสร้างควมรำคาญให้แก่ผู้ตกเป็นเหยื่อ เช่น กรณีของการส่งสแปมเมลล์นั้น ผู้เป็นเจ้าของที่อยู่ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์จะเสียเวลาลบสแปมเมลล์เหล่านี้ที่มีจำนวนมากออกจากกล่องไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ของตน ซึ่งถ้าผู้เป็นเจ้าของไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในระบบที่คิดอัตราค่าบริการเป็นรายชั่วโมง การที่ต้องมาลบสแปมเมลล์เหล่านี้นอกจากจะทำให้เสียเวลามากแล้ว ยังเป็นการเปลืองเงินค่าบริการใช้เน็ตโดยใช่เหตุ (อรรยา สิงห์สงบ, ม.ป.ป.)

ในบางกรณีที่ผลกระทบจากการตาม
รังควานบนอินเทอร์เน็ตอาจมีความรุนแรงขึ้น
เช่น ผู้ตกเป็นเหยื่ออาจเกิดความกลัวในอันตราย
ตามที่ได้ระบุไว้ในโปรไฟล์อิเล็กทรอนิกส์

ในกรณีผลกระทบร้ายแรงที่สุด คือ
การที่การตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตนำไปสู่
การตามรังควานเหยื่อในโลกความเป็นจริง เช่น
การลงประกาศบนอินเทอร์เน็ตว่าเหยื่อมีความ
ต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์กับชายแปลกหน้า
จนในที่สุดมีโทรศัพท์จำนวนมากโทรมาหา
เหยื่อ และมีผู้ชายจำนวนมากเดินทางมาหา
เหยื่อถึงที่พัก เพื่อขอมีเพศสัมพันธ์ตามที่ลงไว้
ในอินเทอร์เน็ตตามที่กล่าวแล้วข้างต้น ความ
เดือดร้อนรำคาญ เหล่านี้ล้วนเกิดจากพฤติกรรม
การตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตทั้งสิ้น อาจ
กล่าวได้ว่า การตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตเป็น
ภัยที่คุกคามต่อเสรีภาพและความเป็นส่วนตัว
ของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายอย่างชัดเจน

กฎหมายการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตในสหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศต้นกำเนิด
ของอินเทอร์เน็ต ได้ตระหนักถึงความสำคัญ
ของปัญหา และผลกระทบอันเกิดจากการตาม
รังควานบนอินเทอร์เน็ตมานานแล้ว และได้
พยายามใช้มาตรการทางกฎหมายเพื่อป้องกัน
และปราบปรามพฤติกรรมที่เป็นภัยคุกคาม

ทางอินเทอร์เน็ตนี้อย่างจริงจัง โดยกฎหมายที่
เกี่ยวข้องกับการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ต
ในสหรัฐอเมริกานั้นมีทั้งที่เป็นกฎหมายใน
ระดับมลรัฐ (State Laws) และกฎหมายระดับ
รัฐบาลกลาง (Federal Laws) ซึ่งส่วนใหญ่
เป็นการนำเอากฎหมายที่มีอยู่เดิมในเรื่องของ
การตามรังควานที่เกิดขึ้นในโลกนอกอินเทอร์เน็ต
(Stalking) มาปรับใช้กับกรณีการตามรังควาน
บนอินเทอร์เน็ต

๑) กฎหมายระดับมลรัฐ (State Laws)

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ มลรัฐมิชิแกน
เป็นมลรัฐแรกในสหรัฐอเมริกาที่รวมเอาการ
กระทำที่เป็นการตามรังควานที่เกิดขึ้นบนการ
สื่อสารระบบออนไลน์ (On-line Communica-
tion) ไว้ในกฎหมายลายลักษณ์อักษรของตน
(Statue) (Ellison, 2001) ซึ่งต่อมาก็มีมลรัฐ
อื่น ๆ ดำเนินการในทำนองเดียวกันในการที่จะ
ให้กฎหมายต่อต้านการตามรังควานในมลรัฐตน
รวมถึงพฤติกรรมที่เป็นการตามรังควานที่เกิดบน
อินเทอร์เน็ตด้วย

ตัวอย่างที่สำคัญของการนำเอากฎหมาย
การตามรังควานระดับมลรัฐมาปรับใช้กับกรณี
การตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตเกิดขึ้น ในปี
พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่ออัยการเขตนครลอสแอนเจลิส
(Los Angeles) อาศัยอำนาจตามกฎหมายการ
ตามรังควานของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย สั่งฟ้อง

* กฎหมายระดับมลรัฐ (State Laws) จะใช้บังคับเฉพาะกับการกระทำที่เกิดขึ้นภายในมลรัฐนั้นจึงได้บัญญัติให้
การกระทำนั้นเป็นความผิดเท่านั้น

* มลรัฐเหล่านั้นได้แก่ มลรัฐออริโชน่า อลาสกา คอนเนคติกัต นิวเจอร์ค โอกลาโฮมา ไวโอมิ่ง (Wyoming) เป็นต้น

พนักงานรักษาความปลอดภัยผู้หนึ่งในความผิดฐานกระทำการตามรังควานและชักชวนให้เกิดการคุกคามทางเพศแก่หญิงผู้ตกเป็นเหยื่อจากการลงข้อความบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งต่อมาจำเลยก็ถูกศาลพิพากษาว่ามีความผิดจริง และลงโทษด้วยการจำคุกหกปี (U.S. the General Attorney, 2003)

จนถึงวันที่ ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘ ในสหรัฐอเมริกา มีจำนวนมลรัฐที่มีการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตทั้งสิ้น ๔๕ มลรัฐ (National Conference of State Legislatures, 2005)

๒) กฎหมายระดับรัฐบาลกลาง (Federal Laws)

นอกจากกฎหมายต่อต้านการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตในระดับมลรัฐซึ่งใช้บังคับเฉพาะการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นภายในรัฐนั้นเท่านั้นแล้ว รัฐบาลกลางสหรัฐอเมริกาก็ได้พยายามที่จะเข้าจัดการกับปัญหาการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตโดยอาศัยมาตรการทางกฎหมายระดับรัฐบาลกลาง (U.S. the General Attorney, 2003) ซึ่งบทบัญญัติหลัก ๆ มีดังนี้

๒.๑) บทบัญญัติมาตรา ๑๘ U.S.C. 875 (c)^{๑๑}: บัญญัติให้การส่งผ่านการสื่อสารใดๆ ในเชิงพาณิชย์ระหว่างรัฐ หรือต่างประเทศ ซึ่งมีข้อความที่เป็นการข่มขู่ทำร้ายร่างกายผู้อื่น เป็นความผิดและมีโทษจำคุกถึงห้าปี และปรับ

ถึง ๒๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์สหรัฐฯ (ประมาณ ๑๐,๖๐๐,๐๐๐ บาท) หรือทั้งจำและปรับ^{๑๒} ซึ่งบทบัญญัตินี้รวมถึงการส่งผ่านการสื่อสารในรูปแบบของไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และอินเทอร์เน็ตด้วย (U.S. the General Attorney, 2003)

แต่อย่างไรก็ตาม บทบัญญัตินี้จะลงโทษเฉพาะกับกรณีที่เป็นการข่มขู่ของผู้ตามรังควานที่ก่อให้เกิดความกลัวจริง ๆ แก่เหยื่อผู้เสียหายเท่านั้น ส่วนกรณีการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตที่เพียงแค่สร้างความรำคาญให้แก่เหยื่อ เช่น กรณีของสแปมเมลล์ และในกรณีการตามรังควานทางอินเทอร์เน็ตที่เป็นการลงข้อความในกระดานข่าว หรือห้องสนทนา เพื่อให้บุคคลที่สามเข้ามารังควานเหยื่อนั้น บทบัญญัติมาตรา ๑๘ U.S.C. 875 (c) ไม่ได้บัญญัติไว้ว่าถือเป็นความผิดด้วยหรือไม่

๒.๒) บทบัญญัติมาตรา ๔๗ U.S.C. 223 (a) (1) (C) บัญญัติให้การใช้โทรศัพท์หรือเครื่องมือติดต่อสื่อสารอื่นใดก็ตามระหว่างรัฐหรือระหว่างประเทศ (Interstate or Foreign Communications) (รวมถึงอินเทอร์เน็ตด้วยผู้เขียน) ในการก่อวินาศกรรม สร้างความรำคาญ รบกวน คุกคาม หรือข่มขู่บุคคลอื่น เป็นความผิดระวางโทษจำคุกถึงสองปี หรือปรับ หรือทั้งจำและปรับ^{๑๓} ดังนั้นในกรณีของการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตที่เป็นแค่การสร้างความรำคาญ

^{๑๑} U.S.C. ย่อมาจาก United States Code เป็นบทบัญญัติกฎหมายระดับรัฐบาลกลางที่เป็นลายลักษณ์อักษร

^{๑๒} คุกคามหนัก ๑

^{๑๓} คุกคามหนัก ๒

แก่เหยื่อ เช่น สแปมเมลล์ ก็สามารถที่จะนำ
บทบัญญัติมาตรา ๔๗ U.S.C. 223 (a) (1) (C)
มาลงโทษแก่ผู้กระทำได้

ถึงกระนั้นก็ตาม ขอบเขตการบังคับ
ใช้บทบัญญัติมาตรา ๔๗ U.S.C. 223 (a) (1)
(C) ก็ไม่ได้ครอบคลุมถึงการลงข้อความบน
อินเทอร์เน็ตที่มีผลทำให้บุคคลที่สามเข้ามา
รังควาน หรือรบกวนผู้เสียหาย หรือที่เรียกว่า
Internet Stalking แต่อย่างใด

๒.๓) บทบัญญัติมาตรา ๑๘ U.S.C.
2425 ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ออกมาในสมัยที่
บิล คลินตัน (Bill Clinton) เป็นประธานาธิบดี
ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้กำหนดความผิด
ทางอาญาแก่ผู้ซึ่งโดยเจตนาใช้การสื่อสาร (รวม
ถึงอินเทอร์เน็ตด้วย-ผู้เขียน) ในเชิงพาณิชย์
ระหว่างรัฐ หรือระหว่างประเทศ (Interstate
or Foreign Commerce) เพื่อเป็นการข่มขู่
เสนอ หรือล่อลวงผู้ที่อายุต่ำกว่า ๑๖ ปีให้มี
ส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศที่ผิดกฎหมาย ต้อง
โทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี หรือ ปรับ หรือทั้งจำ
และปรับ^{๓๓}

จะเห็นได้ว่าแม้บทบัญญัติมาตรา ๑๘
U.S.C. 2425 จะลงโทษแก่การตามรังควานทาง
อินเทอร์เน็ตที่จะนำไปสู่กิจกรรมทางเพศที่
ผิดกฎหมาย แต่บทบัญญัตินี้มุ่งคุ้มครองเฉพาะ
เด็กที่ต่ำกว่า ๑๖ ปี โดยที่ไม่ได้กล่าวถึงเหยื่อ
ผู้เสียหายที่มีอายุมากกว่า ๑๖ ปี และที่สำคัญ

บทบัญญัติมาตรา ๑๘ U.S.C. 2425 จะ
ลงโทษแก่กรณีที่ใช้การสื่อสารนั้นมีเจตนาข่มขู่
ล่อลวงสู่กิจกรรมทางเพศที่ผิดกฎหมายเท่านั้น
แต่ไม่ได้รวมถึงการรังควานโดยใช้อินเทอร์เน็ต
เป็นเครื่องมือที่ไม่ได้มีการแสดงเจตนาที่จะนำ
ไปสู่กิจกรรมทางเพศแต่อย่างใด

กฎหมายการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตในสหราชอาณาจักร^{๓๔}

ประเทศสหราชอาณาจักรนับได้ว่าเป็น
ประเทศที่มีการใช้งานอินเทอร์เน็ตอย่าง
แพร่หลายอีกแห่งหนึ่งของโลก ซึ่งแน่นอนว่า
ปัญหาเกี่ยวกับอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตใน
รูปแบบต่าง ๆ รวมถึงการตามรังควานบน
อินเทอร์เน็ตก็มีอยู่มากเช่นกัน ประเทศ
สหราชอาณาจักรจึงได้ให้ความสำคัญกับ
การแก้ปัญหาอาชญากรรม บนอินเทอร์เน็ต
เหล่านั้นอย่างจริงจังโดยเฉพาะมาตรการทาง
กฎหมาย โดยในปัจจุบันกฎหมายที่สำคัญใน
การป้องกันและปราบปรามการตามรังควาน
บนอินเทอร์เน็ตมีอยู่สองฉบับ

กฎหมายฉบับแรกนั้นเป็นกฎหมาย
ที่เกี่ยวกับการสื่อสารโทรคมนาคมซึ่งมีมาตั้ง
แต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๗ คือ พระราชบัญญัติ
Telecommunication Act 1984 และอีกฉบับเป็น
กฎหมายที่มุ่งคุ้มครองประชาชนจากพฤติกรรม
ที่เป็นการคุกคามต่อสวัสดิภาพส่วนบุคคลคือ

^{๓๓} อนุภาคผนวก ๑

^{๓๔} สหราชอาณาจักร (United Kingdom) ประกอบด้วยดินแดน ๔ ส่วน คือ อังกฤษ สกอตแลนด์ เวลส์ และ
ไอร์แลนด์เหนือ

พระราชบัญญัติ Protection from Harassment Act 1997

๑) พระราชบัญญัติ Telecommunication Act 1984 มาตรา ๔๓^{๕๕}

พระราชบัญญัติ Telecommunication Act 1984 เป็นกฎหมายที่มีจุดประสงค์เพื่อควบคุมการใช้ระบบสื่อสารโทรคมนาคมโดยทั่วไปในประเทศ

มาตรา ๔๓ ของพระราชบัญญัติ Telecommunication Act 1984 นั้นควบคุมการใช้ระบบสื่อสารสาธารณะอย่างไม่เหมาะสมโดยบัญญัติให้การใช้ระบบสื่อสารโทรคมนาคมสาธารณะเพื่อส่งข้อความ หรือข้อมูลในรูปแบบอื่นใดที่มีเนื้อหาเป็นการคุกคามและไม่เหมาะสมหรือเป็นการลามกอนาจารเป็นความผิดทางอาญา และระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือโทษปรับไม่เกินอัตราที่ ๕ ตามตารางโทษปรับ (๕,๐๐๐ ปอนด์ หรือ ประมาณ ๓๓๐,๐๐๐ บาท) (Reed Elsevier (UK) Limited, 2006) หรือทั้งจำและปรับ (Ellison, 2001, p. 145)

พระราชบัญญัตินี้มีขอบเขตที่กว้างพอที่จะครอบคลุมถึงการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งถือเป็นการสื่อสารโทรคมนาคมสาธารณะประเภทหนึ่งด้วย ดังนั้นโดยอาศัยมาตรา ๔๓ ของพระราชบัญญัติ Telecommunication Act 1984 ผู้ที่กระทำการรังควานทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์โดยการส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ข่มขู่ หรือสร้างความรำคาญให้แก่ผู้อื่นในรูปแบบใด ๆ ก็ตาม อาจถูกฟ้องร้องดำเนินคดีทางอาญาได้

๒) พระราชบัญญัติ Protection from Harassment Act 1997 มาตรา ๒ และ มาตรา ๔

พระราชบัญญัติ Protection from Harassment Act 1997 เป็นกฎหมายที่มุ่งเน้นการกระทำที่เป็นการคุกคาม หรือรบกวนสวัสดิภาพของประชาชนโดยทั่วไป (Harassment) ไม่ว่าในรูปแบบใดก็ตาม ซึ่งรวมถึงการคุกคาม และการตามรังควานที่เกิดขึ้นบนอินเทอร์เน็ตด้วย

พระราชบัญญัติ Protection from Harassment Act 1997 ได้กำหนดค่าเสียหายในทางแพ่งที่เกิดจากการกระทำที่เป็นการคุกคาม หรือก่อกรวนนั้นด้วยในมาตรา ๓

ส่วนในทางอาญา มีสองมาตราที่บัญญัติให้การกระทำที่เป็นการตามรังควานบนอินเทอร์เน็ตมีความผิดทางอาญาคือ มาตรา ๒ และ มาตรา ๔

๒.๑) มาตรา ๒^{๕๖}

ในมาตรานี้ กฎหมายได้บัญญัติให้กระบวนกรกระทำ (Course of Conduct) ใด ๆ ก็ตามที่เข้าข่ายลักษณะของการคุกคาม หรือการรบกวนผู้อื่น ซึ่งผู้กระทำมีเจตนาหรือควรจะได้รู้ว่าการกระทำของตนนั้นมีลักษณะเป็น การคุกคามผู้อื่น เป็นความผิดทางอาญาและมีโทษทางอาญา จำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินอัตราที่ ๕ หรือ ๕,๐๐๐ ปอนด์ (ประมาณ ๓๓๐,๐๐๐ บาท) หรือทั้งจำทั้งปรับ

^{๕๕} ดูภาคผนวก ๔

^{๕๖} ดูภาคผนวก ๕

กล่าวได้ว่า มาตรา ๒ นี้ได้กำหนดความคิด และโทษทางอาญาในการกระทำใด ๆ ก็ตามที่เข้าข่ายลักษณะของการคุกคาม หรือการรังความต่อกวนผู้อื่น ซึ่งรวมถึงการตามรังความบนอินเทอร์เน็ตในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ที่มีเนื้อหาเป็นการตามรังความ หรือการลงข้อความบนอินเทอร์เน็ตหลาย ๆ ครั้งต่อเนื่องกัน ก่อให้เกิดภัยคุกคามแก่เหยื่อผู้เสียหายด้วย (Ellison, 2001, p. 145)

๒.๒) มาตรา ๔^{๑๑}

มาตรานี้มุ่งเน้นที่จะลงโทษทางอาญาแก่ผู้ที่สร้างความหวาดกลัวในอันตรายกับผู้อื่น กล่าวคือ ภายใต้มาตรา ๔ นี้ ถ้าการกระทำนั้นทำให้เหยื่อเกิดความหวาดกลัวในอันตราย จากการใช้ความรุนแรงจากผู้ตามรังความที่อาจเกิดขึ้นกับตัวเหยื่อเองอย่างน้อยสองครั้งขึ้นไป และผู้กระทำก็รู้ด้วยว่าการกระทำของตนก่อให้เกิดเหยื่อเกิดความกลัว การกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด (Ellison, 2001, p. 145) ในกรณีของมาตรา ๔ จึงเป็นเรื่องของกรณีการส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ข่มขู่โดยส่วนใหญ่

ตัวอย่างของการบังคับใช้พระราชบัญญัติ Protection from Harassment Act 1997 ที่น่าสนใจ ซึ่งเป็นการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับการตามรังความทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์

รายแรกในสหราชอาณาจักร เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อชายผู้หนึ่งชื่อ ไนเจล แฮร์ริส (Nigel Harris) ถูกดำเนินคดีภายใต้พระราชบัญญัติ Protection from Harassment Act 1997 จากการที่ได้ส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ข่มขู่แฟนสาวของตน เนื่องจากว่าเธอขอยุติความสัมพันธ์กับตน (Ellison, 2001, p. 145)

บทสรุป

การตามรังความบนอินเทอร์เน็ตเป็นอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตในรูปแบบหนึ่งที่เกิดผลกระทบต่อสวัสดิภาพและความเป็นส่วนตัวของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ

ในประเทศที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างแพร่หลายอย่างสหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักร หน่วยงานทางด้านกฎหมาย และเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายได้ตระหนักถึงภัยและผลกระทบอันเกิดจากการตามรังความบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อความสงบสุข และชีวิตส่วนตัวของประชาชน จึงได้นำมาตรการทางกฎหมายโดยเฉพาะการกำหนดบทลงโทษทางอาญาแก่พฤติกรรมกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการตามรังความบนอินเทอร์เน็ตมาบังคับใช้อย่างจริงจัง ซึ่งเป็นผลให้ผู้กระทำผิดหลายรายถูกฟ้องร้องดำเนินคดีภายใต้กฎหมายต่อต้านการตามรังความและต้องรับโทษจำคุก

^{๑๑} ดูภาคผนวก ๖

การดำเนินการทางกฎหมายอย่างจริงจัง ทั้งในสหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักร กับบรรดาผู้ตามรังควานในโลกออนไลน์นับเป็น ตัวอย่างที่ดีที่แสดงให้เห็นถึงการนำกฎหมายที่มีอยู่เดิมมาปรับใช้กับอาชญากรรมรูปแบบใหม่ ๆ ที่มาพร้อมกับเทคโนโลยีของยุคสมัย

ปัจจุบัน ซึ่งประเทศอื่น ๆ อาจใช้เป็นแนวทาง ในการปรับปรุงกฎหมายที่มีอยู่แล้วของตน หรือสร้างมาตรการทางกฎหมายใหม่เพื่อใช้ รับมืออาชญากรรมรูปแบบใหม่ที่มาพร้อมกับ เทคโนโลยีได้

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- ทักษิณา สนวนานนท์ และฐานิสรา เกียรติบริม. (๒๕๕๖). *พจนานุกรมศัพท์คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต*. กรุงเทพฯ: ดวงกมลสมัย.
- ไทยพาเร้นท์คอตเน็ต. (๒๕๕๕). รู้จักกับมหันตภัยไซเบอร์ Cyberstalking. วันที่ค้นข้อมูล ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๘, เข้าถึงได้จาก <http://www.thaiparents.net/articles/title.php?t=84?>.
- พจนานุกรม ออกซฟอร์ด-ริเวอร์ บุกส์ อังกฤษ-ไทย. (2004). กรุงเทพฯ: ริเวอร์ บุกส์.
- อรรษา สิงห์สงบ. (ม.ป.ป.). ความพยายามทางกฎหมายกับการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอิเล็กทรอนิกส์ขยะ (Spam Mail). วันที่ค้นข้อมูล ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๘, เข้าถึงได้จาก <http://legallaid.bu.ac.th/files/articles/spammail.pdf>.

ภาษาอังกฤษ

- Cyber Business Center. (2003). *Glossary*. Retrieved June 25, 2005, from <http://www.nottingham.ac.uk/cyber/fullglos.html>.
- Ellison, L. (2001). Cyberstalking : Tackling harassment on the Internet. In D.S. Wall (Ed.), *Crime and the Internet* (pp. 141-151). London; New York: Routledge.
- Goode, M. (1995). Stalking : Crime of the Nineties? *Criminal Law Journal*, 19, 24.
- Mullen, P., Pathe, M. R., & Stuart, G. (1999). Study of Stalkers. *American Journal of Psychiatry*, 156 (8), 1244.
- Ogilvie, E. (2000). Cyberstalking. *Trends and Issues in Crime and Criminal Justice*, (166). Retrieved June 26, 2005, from <http://www.aic.gov.au/publications/tandi/ti166.pdf>.
- Reed Elsevier (UK) Limited. (2006). *Standard Scale and other financial penalties*. Retrieved July 9, 2005, from <http://wilson.butterworths.co.uk/stair/table.htm>.
- U.S. the Attorney General. (2003). Cyberstalking : A New Challenge for Law Enforcement and Industry. In *A report from the Attorney General to the Vice President August 1999*. Retrieved June 27, 2005, from <http://www.usdoj.gov/criminal/cybercrime/cyberstalking.htm>.

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1 : 18 U.S.C. 875 (c) “Whoever transmits in interstate or foreign commerce any communication containing any threat to kidnap any person or any threat to injure the person of another, shall be fined under this title or imprisoned not more than five years, or both.”

ภาคผนวก 2 : 47 U.S.C. 223 (a) (1) (C) “(a) Prohibited acts generally Whoever- (1) in interstate or foreign communications-(C) makes a telephone call or utilizes a telecommunications device, whether or not conversation or communication ensues, without disclosing his identity and with intent to annoy, abuse, threaten, or harass any person at the called number or who receives the communications; shall be fined under title 18 or imprisoned not more than two years, or both.”

ภาคผนวก 3 : 18 U.S.C. 2425 “Whoever, using the mail or any facility or means of interstate or foreign commerce, or within the special maritime and territorial jurisdiction of the United States, knowingly initiates the transmission of the name, address, telephone number, social security number, or electronic mail address of another individual, knowing that such other individual has not attained the age of 16 years, with the intent to entice, encourage, offer, or solicit any person to engage in any sexual activity for which any person can be charged with a criminal offense, or attempts to do so, shall be fined under this title, imprisoned not more than 5 years, or both.”

ภาคผนวก 4 : Telecommunication Act 1984 : Section 43 Improper use of public telecommunication system

(1) A person who a) sends, by means of a public telecommunication system, a message or other matter that is grossly offensive or of an indecent, obscene or menacing character; or (b) sends by those means, for the purpose of causing annoyance, inconvenience or needless anxiety to another, a message that he knows to be false or persistently makes use for that purpose of a public telecommunication system, shall be guilty of an offence and liable on summary conviction to [imprisonment for a term not exceeding six months or a fine not exceeding level 5 on the standard scale or both].

ภาคผนวก 5 : Protection from Harassment Act 1997 : Section 2 Offence of harassment.

(1) A person who pursues a course of conduct in breach of section 1 is guilty of an offence.

(2) A person guilty of an offence under this section is liable on summary conviction to imprisonment for a term not exceeding

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University